

pełne ich wzgardzonej miłości
I wiary

mojej miłości do rewolucyjnych wierszy
Audena

tymczasem słońce zapadło się
za ostateczną zachodnią grań horyzontu
przez moment czulem jego suchy oddech
na moich policzkach

ochrypli głos muezina wzywający do
modlitwy
cichnący spiszowy dźwięk dzwonów
kościelnych

kłątwy tych
którzy zagubieni
biegną od jednego zaułka do drugiego

potykają się

szukają jakiegokolwiek sensu
drogowskazu

Pewnego dnia zobaczyłem
że między wersami jest coraz mniej tego

co nauczono mnie odczytywać
w alfabecie mojej cywilizacji

Wciąż powracamy do tych samych miejsc

To nic
że udało nam się
Okrażyć setki razy ziemię
Dotknąć najczulszych miejsc kosmosu
Poznać jego zupełnie nieznanne kaprysy
Przefiltrować przestrzeń

To nic
Bo przecież nadal wracamy
Każdym oddechem grymasem warg
Do naszego miejsca

W milczeniu czytamy ten sam napis
Jakbyśmy odwiedzali
Dawno zapomnianą stacyjkę kolejową
Zagrzebaną w rudych obrazach zimowych łąk
Trzcinach trawiących wieczną taką samą
Samotność
Wiklinie zawstydzonej własnymi rumieńcami

Wciąż wracamy do naszego milczenia
W słowach
Które starają się odnaleźć siebie
W zupełnie nieczytelnej przestrzeni

Wyobraźnia podpowiada mi
Potrzebę szukania odpowiednich barw
Rysunku dłoni podnoszonej do ust

Równowagi między obojętnością
I szaleństwem

Dzikich okrzyków barbarzyńców atakujących
Mury Rzymu

Wszystkiego tego, co zakreślając
Pętlę wokół ziemi
Z ogromną starannością

Stale każe nam powracać do tego miejsca
Pełnego zdzowień i obojętności

Kazimierz Burnat

Sterowanie przeznaczeniem

Próbujesz przekroczyć granice
strachu

stając twarzą w twarz
przed lustrem
nie widzisz jak Dionizos
tylko własnego ja
lecz przenikasz odbicie siebie

w mrocznej rupieciarni
nieświadomości
z błyskiem wstydu
dostrzegasz
nagą gałązkę figi

jednak wydłużyłeś drogę
do progu sumienia
do Lete

lęk minął

Iluzja

Spojrzenia przerywane
wzruszeniem ramion ojca
zakłócają przenikanie ciszy
pragnącej wreszcie wykrzyzczyć –
oto miłość

głos spłynąłby zapewne
po ścianie lżą
chropowatą od soli

trafić na źródło
twórczego niepokoju
to bardzo wiele
aż nadto

niech więc cisza trwa
narasta ascetycznym oczekiwaniem
na zaspokojenie Głodu

na krzyk za wcześniej

Zacietrzewienie

Zniechęceni czekaniem
na dobrobyt
porzucają pozory więzów

choć wspólne owoce niedojrzałe
gotowi zapylać
przydrożne kwiaty
obarczone już skazą

niefuność
czyni ich nosicielami nienawiści
penetrującej najintymniejsze zasoby

i tak
wtuleni w obcą czułość
słyszac bulgotanie tętna
nieszczelnych serc
smakują obraz niespełnienia

z bezdechu
sinieją dusze

ostatni dzwonek
na lekcję kompromisu

* * *

Kiedy odliczasz
opadłe liście
myślisz niepoliczalne
jak pochowani bez nagrobków

przerost zmarłych
nad żyjącymi

słońce jaśniejsze
od energii ciał
oddanych kosmosowi
a my nadal nie wiemy
czy są niebiosa
gdzie życie pozaziemskie

przeto
nie wypowiadajmy wojny
naturze
może opadły liść
to rodzic
mrówki to dzieci
huba to...

trudna symbioza z Bogiem

Amen

Przeszłością jest jutro

pojutrze
wróciło przedwczoraj
a wczoraj
trwa jeszcze dziś

kurczy się twój rynek czasu
na rzecz wiekiustego

jeszcze odsetki
i...
Początek